

AIIB: Island tilslutter sig på sidste dag

Onsdag, 1. april 2015 – Med Island har alle de nordiske lande nu besluttet at ansøge om optagelse i Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, som grundlæggende medlemmer, rapporterer vores kontakt på Island. Beslutningen blev truffet på et møde i regeringen på den sidste dag, 31. marts, for ansøgning. Både regeringens pressemeddelelse og de tre artikler om beslutningen er på islandsk. Ifølge en google-oversættelse siger regeringens pressemeddelelse: »Regeringen mener, at et medlemskab af Banken yderlige vil styrke relationerne mellem Island og de asiatiske lande.«

Betydningen af beslutningen er, at Island, med sin dybtgående republikanske ånd mht. modstand mod de globale bankinteresser, er Kinas tætteste allierede blandt de nordiske lande. Samarbejde mellem Kina og Island er etableret inden for felter som handel, geotermisk energi, økonomi, samfundsudvikling, videnskab og teknologi, samt arktisk forskning. Det kinesiske statslige olieselskab, CN00C, har fået licens til at foretage udforskning af olie og gas i Dreki-regionen, der ligger mellem den nordatlantiske nation og øen Jan Mayen (Norge). Både Island og Norge er dedikeret til udviklingen af den Nordlige Søvej til Stillehavet. Det betyder, at dette projekt, der har fået tilnavnet Den nordlige Silkevej, har mulighed for at blive inkluderet i AIIB's agenda.

<http://www.visir.is/rikisstjornin-vill-ad-island-verdi-stofnad-ili-ad-fjarfestingabanka-fyrir-asiau/article/2015150339774>

<http://www.dv.is/frettir/2015/3/31/island-oskar-eftir-adild-ad-nyjum-fjarfestingabanka-asiau/>

http://www.mbl.is/frettir/innlent/2015/03/31/gerist_stofnadili

Fire nordiske lande nu ansøgt om tilslutning til AIIB som grundlæggende medlemmer

31. marts 2015 – I kølvandet på Danmarks ansøgning om at blive grundlæggende medlem af Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) den 29. marts fulgte Sverige og Finland den 30. marts efter; i morges ansøgte Norge ligeledes om optagelse, blot få timer før fristens udløb. Tallet er nu oppe på 46 lande, der har ansøgt om optagelse i AIIB, inklusive de fire nordiske lande, samt Taiwan og Kirgisistan, der også var blandt de sidste til at melde sig.

Den svenske finansminister Magdalena Andersson meddelte beslutningen under en pressekonference holdt for den besøgende OECD generalsekretær Angel Gurría. Ministeren sagde, iflg. en minimalistisk notits i *Svenska Dagbladet*, at »det er godt for Sverige og svensk eksportindustri at være medlem ... Hvis man går med som grundlæggende medlem, har man større mulighed for at få indflydelse, f.eks. for at sikre, at investeringer er bæredygtige«, sagde hun.

Denne redegørelse og lignende små notitser i *Dagens Nyheter*, det største nyhedsagentur *TT* og en enkelt meddelelse i Sveriges statsfjernsyns nyheder i går aftes, er første gang, at regeringen eller et svensk medie har nævnt AIIB, til trods for en spærreild af meddelelser fra LaRouche-bevægelsen i Sverige i løbet af de seneste to uger.

Erklæringen fra det finske Finansministerium var meget kort: »Finland har til hensigt at deltage i forhandlinger om grundlæggelsen af Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB). AIIB er en ny, multilateral investeringsbank, der fokuserer på promovering af infrastrukturinvesteringer i Asien. Størstedelen af kapitalen kommer fra Asien.«

Erklæringen fra den norske regering, citeret af *Reuters* her til morgen, siger: »Norge er en betydelig bidragyder til den globale indsats for udvikling, og ønsker at tilslutte sig lande fra Asien og andre dele af verden for at videreudvikle AIIB's struktur og mission ... 'Vi håber, lanceringen af AIIB vil føre til en reduktion af svælget i finansiering af infrastruktur'«, sagde udenrigsminister Børge Brende i samme erklæring.

Blandt den øvrige, sparsomme dækning af AIIB i Skandinavien dækkede *Reuters* Taiwans ansøgning, der ligeledes blev indgivet i den sidste time, og som inkluderede en skose til USA: »Taiwan søgte at tilslutte sig den foreslåede udviklingsbank på trods af et historisk modsætningsforhold og manglende formelle, diplomatiske forbindelser mellem øen og Kina ... Banken ses som et betydeligt tilbageslag for USA's indsats for at udvide sin indflydelse i det asiatiske Stillehavsområde og afbalancere Kinas voksende, finansielle tyngde og hævde.«

Foto: Fire af de ialt fem nordiske lande har nu ansøgt om tilslutning til AIIB som grundlæggende medlem, idet Island er det femte nordiske land.

Overblik over præsentation af Kinas Silkevejspolitik “Et Bælte, En Vej” under Boao Forum for Asien konference

China Presents Action Plan for ‘One Belt, One Road’

March 30 (EIRNS) – This year’s Boao Forum for Asia (BFA) became

a central focus for China’s mobilization around the “One Belt, One Road” project for Asia and the world. In his speech on March

28th, President Xi Jinping had traced the development of the Asia-Pacific region during the last 70 years from the end of the

Anti-Fascist War and the founding of the United Nations, to the

historic Bandung conference 60 years ago, where Chinese leader Zhou Enlai and India’s Jawaharlal Nehru had laid out the Five Principles of Peaceful Coexistence, including non-interference in

the internal affairs of other nations. “This year we will witness

the completion of the ASEAN Community,” Xi Said. With the development of the two new Silk Road projects, China hopes to create by 2020 an East Asian Economic Partnership.

Boao drew 48 nations this year with a much greater participation of world leaders, attracted by the vision of the New Silk Road. Most significantly, China used the opportunity

to

present a broad and detailed program of how they envision the development of their “One Belt, One Road.”

As they did so, the number of countries applying to be founding members of the Asian Infrastructure Investment Bank (AIIB) rose to 45, with Sweden and Egypt being among those announcing themselves today. Among major economies remaining outside, are {only} the United States, Canada, and Japan. One investment group in China estimated that the AIIB’s \$100 billion

capital, “properly borrowed against” with bond issuances, could

provide \$1.3 trillion in financing.

“This is the development we have been pushing for,” Lyndon LaRouche noted today, “which Helga and I have been pursuing for a

long time.” He characterized it as “far, far greater than a Marshall Plan.”

The “Action Plan” is a grandiose vision of trade and development which makes the stalemated PNAC imperial vision of the Trans-Pacific Partnership (TPP) pale in comparison. And the

principles of the “One Belt, One Road” laid out in Xi’s speech

—

where the underlying principle is the mutual respect shown to each country’s core interests and choice of development paths

—

contrast starkly with the imperial unipolar world that lies at the basis of the TPP notion.

Entitled “Visions and Actions on Jointly Building Belt and Road,” the document, issued on March 28, detailed the various aspects of the envisioned process, involving economy, finance, culture and security. The “framework” of the project includes linking Asia, Europe and Africa by means of the Silk Road Economic Belt through China, Central Asia, Russia and Europe, a

link through Central Asia and West Asia to the Persian Gulf

and
the Mediterranean, and a sea-land corridor linking China with
Southeast Asia, South Asia and the Indian Ocean, and through
the
South China Sea to the South Pacific. Further corridors will
be
developed through China-Mongolia-Russia, China-Central Asia-
West
Asia and China-Indochina Peninsula. There will also be a
China-Pakistan Economic Corridor and a
Bangladesh-China-India-Myanmar Economic Corridor.
Economic priorities involve coordinating, enhancing and
accelerating trade and transportation, eliminating obstacles
on
the borders with regard to customs and multimodal transport,
promoting connectivity of energy infrastructure, enhancing
cooperation in oil and gas, in hydropower and in nuclear
energy,
and collaboration among the nations in developing new
industries,
setting up science centers and cross-border economic and
investment zones.
The "Road and Belt" will also be supported through a number
of new financial institutions, the action plan continues: the
AIIB, the BRICS Bank, the Silk Road Fund. A financial arm will
be
established in the Shanghai Cooperation Organization (SCO) and
cooperation will be strengthened in the China-ASEAN Interbank
Association and SCO Interbank Association. China will also
allow
companies and financial institutions with good credit ratings
to
issue renminbi bonds in China for their financing needs. They
will also create a regional financial risk early-warning
system,
and create an exchange and cooperation mechanism for
addressing

cross-border risks and crisis.

The cultural exchanges are equally important with the promotion of student exchanges between the “Belt and Road” countries promoting tourism along the Belt and Road as well as sports exchanges; cooperation in the area of medicine and in the control of epidemics and other medical emergencies in the region as well. Joint labs and research centers will be set up to promote innovation in science.

The report goes on to indicate the effects this will have in the continued “reform and opening up” policy in China, including the development of the northwest region with Xian in the center and the northeast region with a focal point in Harbin and corridors going north into Russia and Mongolia.

In addition there will be a development of a western corridor from the Yangtze Delta region along the Yangtze River to Chongqing and to Chengdu, which has become a transportation hub

along the Central Asian Economic Belt. Such a Yangtze River Corridor would also include such inland cities as Changsha, Nanchang and Hefei, the site of the China Science and Technology

University and the Chinese fusion program. The action plan also

indicates accelerating cooperation between the upper and middle

reaches of the Yangtze and their counterparts along Russia’s Volga River. [wcj]

Politisk orientering den 30. marts 2015: Danmark bliver medlem af AIIB, Asiatisk Infrastruktur- Investeringsbank! Video og lydfil

Med formand Tom Gillesberg

Video udlægges senere i dag, mandag.

Boao Forum for Asien 2015: Præsident Xi Jinpings hovedtale: Tilskynder til opbygning af 'Et samfund med en fælles bestemmelse'

28. marts 2015 – I sin hovedtale på Boao Forum for Asien på øen Hainan opfordrede den kinesiske præsident Xi Jinping verdenssamfundet til at opbygge et samfund med en fælles

bestemmelse. »Vi har kun én planet, og lande er fælles om én verden. Konfronteret med de hastigt skiftende internationale og regionale landskaber, må vi se hele billedet, følge vor tids tendenser og i fællesskab opbygge en regional orden, der er mere favorabel for Asien og for verden«, tilføjede Xi iflg. *Xinhua*.

I sin tale forelagde Xi et firepunktsforslag for opbygning af et sådant samfund. For det første opfordrede han alle lande til at respektere hinanden og behandle hinanden som ligeværdige og bemærkede, at den hårdt tilkæmpede fred og stabilitet i Asien og det solide momentum for udvikling bør opretholdes af alle. For det andet opfordrede han til win-win-samarbejde og fælles udvikling. »Vi bør forstærke koordineringen af den makro-økonomiske politik for at forhindre mulige negative smittevirkninger fra forandringer i den økonomiske politik i de individuelle økonomier«, sagde han.

For det tredje opfordrede Xi landene til at forfølge fælles, omfattende, samarbejdende og bæredygtig sikkerhed. »I vores håndtering af sikkerheden i Asien er det vigtigt at erindre sig både Asiens historie og virkelighed, indtage en flergrenet og holistisk holdning, forbedre koordineret regional sikkerhedsstyrelse og garantere sikkerheden inden for både de traditionelle og utraditionelle områder«, sagde han. For det fjerde understregede Xi behovet for at sikre, at der er et inkluderende forhold med gensidig læring mellem civilisationerne.

»Kina«, sagde han, »foreslår, at der afholdes en konference om dialog mellem asiatiske civilisationer for at skabe en platform for fremme af interaktioner blandt ungdommen, folkegrupper, lokalsamfund og medierne og danne et netværk af samarbejde mellem tænketanke.« »Det vil være en tilføjelse til de asiatiske folks rige kulturliv og være med til at nære et livligere, regionalt samarbejde og regional udvikling«, tilføjede Xi.

SÅ GIK DANMARK MED I AIIB!

Danmark anmoder om optagelse i Asiatisk Infrastruktur- Investeringsbank som det første nordiske, grundlæggende medlem

Den 28. marts bekræftede Danmark, at landet har til hensigt at tilslutte sig Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) som grundlæggende medlem og hermed blive det første, nordiske land i denne internationale finansinstitution.

»Det er en betydningsfuld og spændende udvikling i verdensordenen, at Kina nu etablerer Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB). Eftersom mange danske handelsinteresser, såvel som også interesser mht. samarbejde om udvikling, står på spil i AIIB, er der mange grunde til lige fra begyndelsen at være engageret i og få indflydelse på AIIB's investeringsbeslutninger«, sagde hr. Mogens Jensen, den danske minister for handel og udvikling.

»Den danske regering har derfor i dag adviseret den kinesiske regering om, at Danmark er parat til at sidde blandt de grundlæggende medlemmer af AIIB for yderligere at diskutere etableringen af banken. Det er vigtigt, at den nye finansinstitution bekender sig til den internationale standard for udviklingsbanker, og at den vil støtte vore prioriteter inden for udviklingspolitik. Den endelige beslutning om Danmarks medlemskab vil blive truffet på et senere stadium,

sammen med den præcise, danske finansielle støtte til bankens aktiviteter«, tilføjede hr. Jensen.

»Jeg er meget glad for, at vores regering har taget dette skridt. Jeg finder det både naturligt og logisk. I år fejrer Danmark og Kina vores 65. jubilæum for etableringen af diplomatiske forbindelser, og allerede i 2008 skrev de to lande under på et omfattende, strategisk partnerskab«, sagde den danske ambassadør til Kina, hr. Arne Friis Petersen.

»Det er derfor også naturligt, at vi fortsætter denne linje med anmodningen om tilslutning til AIIB, så den økonomiske udvikling i Asien kan oppebæres, og vi kan hjælpe med fjernelse af fattigdom i området.«

»Der har været to statsbesøg mellem Danmark og Kina i løbet af de seneste to år, med tidligere præsident Hu Jintaos besøg i Danmark i 2012 og Hendes Majestæt Dronning Margrethe II's besøg i Kina i april 2014 efter invitation fra præsident Xi Jinping. Hertil kommer den danske statsministers besøg to gange i løbet af de seneste to år, og utallige kinesiske lederes besøg i Danmark«, tilføjede hr. Petersen.

Danmark har i mange år været en verdensleder med sin forpligtelse over for udviklingshjælp og -samarbejde. Forskellige danske regeringer har været dedikeret mht. udvikling af en win-win-relation med udviklingslande. Dette har resulteret i succesfulde udviklingsprojekter i Afrika, Asien og Sydamerika.

Danmark og Kina har tidligere arbejdet sammen om en række udviklingsprojekter, inklusive en aftale om et udviklingsprogram i FN-regi om fremme af overførsel af teknologi for vedvarende energi, der blev underskrevet i august 2014 mellem Kina, Ghana og Zambia. Projektet blev hovedsageligt finansieret af Danmark.

(Oversat fra pressemeddelelse fra Den danske Ambassade i Beijing, på hjemmesiden 'Danmark i Kina')

<http://kina.um.dk/en/about-us/press/press-releases/newsdisplaypage/?newsID=CE41C85C-8E7D-46A4-8743-D6CA6D507E8F>

Se også: *Schiller Instituttet sender åbent brev til regering og Folketing: Danmark skal gå med i Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank*

Foto: Den kinesiske præsident Xi Jinping og statsminister Helle Thorning-Schmidt, fra dennes besøg i Kina i september 2014.

**Optagelserne fra debatmødet med Jens Jørgen Nielsen, Ruslandsekspert, og Tom Gillesberg den 27. marts kl. 19:
På vej mod atomkrig med**

Rusland? Eller samarbejde med BRIKS- landene?

Lydfil:

Video 1. del (Tom Gillesbergs tale begynder 55 min. inde i optagelsen.)

2. del:

Omdel gerne invitationen.

Farvet version:

Download (PDF, Unknown)

Sort/hvid version:

Download (PDF, Unknown)

Russisk Samfund i Danmark – www.russam.dk

Schiller Instituttet – www.schillerintitut.dk – 35 43 00 33,
53 57 00 51

*Russisk Samfund i Danmark og Schiller Instituttet inviterer
til debatmøde:*

**På vej mod atomkrig med Rusland?
Eller samarbejde med BRIKS-landene om**

Økonomisk udvikling?

Fredag den 27. marts kl. 19:00

Salen, Medborgerhuset på Biblioteket, Danasvej 30 B, Frederiksberg

Talere:

Jens Jørgen Nielsen, journalist, ruslandsekspert, underviser og forfatter. Tidligere journalist for Politiken i Rusland og forfatter til bogen "På egne præmisser, Putin og det nye Rusland".

Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet og LaRouche-bevægelsen i Danmark, og kandidat uden for partierne til Folketinget.

Gratis adgang

For 25 år siden var verden i en tilstand af eufori. Den kolde Krig var slut, og russerne ønskede at opbygge et fælles europæisk hus sammen med vesteuropæerne. I dag er vi måske tættere på en atomkrig end under Den kolde Krig. Hvordan og hvorfor er vi endt der? Og hvilken rolle har både NATO's og EU's udvidelse spillet i den udvikling? Jens Jørgen Nielsen kommer med sin vurdering af baggrunden for den eskalerende og farlige udvikling.

Drivkraften i den strategiske krise er spændingen mellem det voksende kollaps af det vestlige, transatlantiske finanssystem og fremvæksten af en ny global magtfaktor i form af BRIKS-landene (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika), som er blevet omdrejningspunktet for etableringen af en ny retfærdig økonomisk verdensorden. Tom Gillesberg vil fremlægge et alternativ til konfrontation og krig. Danmark, Europa og USA bør samarbejde med BRIKS, der allerede er i færd med at etablere en Ny Udviklingsbank og en monetær fond.

Kina er med sin politik for Den nye Silkevej i gang med at bygge infrastrukturprojekter og etablere nye kreditinstitutioner, som Danmark og resten af verdens nationer er blevet inviteret til at deltage i, og som vil muliggøre økonomisk udvikling og samarbejde mellem alle verdens lande.

Kom til mødet og vær med i netop den diskussion, der vil afgøre vores fremtid.

Invitér venligst andre og videresend denne invitation til dine kontakter.

EIR: Mens europæerne tilslutter sig AIIB: Kina spørger Washington: Hvad venter I på?

Det globale skift hen imod en ny, økonomisk verdensorden baseret på opbygning af fysisk økonomi, ikke finansbobler, gjorde slående fremskridt i sidste uge, da først Storbritannien og dernæst fem andre europæiske nationer anmodede om at blive grundlæggende medlemmer af Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), som Kina har taget initiativ til. I skrivende stund har 34 nationer anmodet om at blive en del af institutionen, som kineserne har erklæret vil blive kapitaliseret på et niveau, der ligger på 100 mia. dollar, og er helliget finansiering af store infrastrukturprojekter i Asien og andetsteds. Sidste frist for at søge optagelse som grundlæggende medlem er 31. marts. (Se brev til regering og Folketing)

Disse dramatiske skridt blev taget i sammenhæng med LaRouche-bevægelsens globale mobilisering omkring en appel, der opfordrer de transatlantiske lande til at gå med i BRIKS-AIIB-processen, og konfronteret med sabotage fra Obamaregeringen.

Download (PDF, Unknown)

RADIO SCHILLER den 23. marts 2015:

Danmark skal gå med i Asiatisk Infrastruktur- Investeringsbank

Med formand Tom Gillesberg

Kinas viceudenrigsminister Zhang Yesui indbyder atter USA til at være med i Silkevejen

23. marts 2015 – Kinas viceudenrigsminister Zhang Yesui har endnu engang inviteret USA til at være med i Silkevejen og

AIIB, idet han således går i fodsporene på præsident Xi Jinping, der den 12. nov. 2014 gav en kraftfuld invitation til USA under den fælles pressekonference med præsident Obama under APEC-topmødet i Beijing, hvor han indtrængende opfordrede USA til at tilslutte sig udvikling i Det asiatiske Stillehavsområde.

Avisen *Global Times* rapporterer den 23. marts, at den kinesiske viceudenrigsminister Zhang Yesui til Kina Forum for Udvikling i Beijing sagde, med en parafrase i *Global Times*, at »Kina og USA deler mange fælles interesser og samarbejdsmuligheder i Det asiatiske Stillehavsområde, der bør blive et prioriteret område for opbygning af en ny model for stormagtsrelationer mellem de to lande.«

Dette var et ekko af præsident Xis forslag under en fælles Xi-Obama pressekonference – under APEC-topmødet i november 2014 – om kinesisk-amerikansk kapitalintensivt samarbejde i Asien og i hele verden. Præsident Xi sagde: »Jeg introducerede Kinas initiativer om etablering af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank og Silkevejen for præsident Obama. En underudviklet infrastruktur er den væsentligste flaskehals, der hindrer den økonomiske udvikling i Asien ... Vi byder USA's og andre relevante landes aktive deltagelse velkommen, så vi sammen kan fremme og være fælles om velstand og fred i Det asiatiske Stillehavsområde.«

Nu, da Obama over hele verden får lussinger for at nægte at give USA lov til at gå med i AIIB, udstrækker Kina atter sin invitation. Desuden sagde viceudenrigsmin. Zhang: »Kinas 'Bælt-og-Vej'-initiativer vil fremme økonomisk samarbejde og vil ikke optræde som et geostrategisk redskab ... Initiativerne angriber ikke særlige lande eller internationale organisationer. Det økonomiske Silkevejsbælte og Det 21. århundredes Maritime Silkevej, som Kina foreslog i 2013, følger principperne for fælles rådslagning, opbygning og fællesskab. Det vil blive en åben og inkluderende platform for regionalt samarbejde, der fuldt tager højde for alle parter

position, interesser og nytte.« »Den planlagte Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) vil finansiere opbygning af infrastruktur langs med bæltet og vejen«, bemærkede Zhang.

Foto: 2010: Kinas daværende nyudnævnte ambassadør til USA, Zhang Yesui, modtages i Det Hvide Hus af præsident Barack Obama.

Kina forventer mindst 35 lande i AIIB pr. 31. marts

22. marts 2015 – Den midlertidige chef for den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, Jin Liqun, meddelte i dag, at han forventer, at mindst 35 lande vil gå med i AIIB pr. 31. marts-deadline for stiftende medlemmer. I en tale i Beijing i kølvandet på Tysklands, Frankrigs, Italiens og Storbritanniens meddelelse om, at der agter at blive stiftende medlemmer, erklærede Jin Liqun: »Når vi kommer til deadline, mener vi, at 35 eller flere lande vil blive stiftende medlemmer af banken.«

I de fleste offentlige optællinger er der i øjeblikket 34 lande, der enten har tilsluttet sig, eller meddelt, at de vil tilslutte sig AIIB. Australien og Sydkorea anses bredt for at blive yderligere stiftende medlemmer, og Japan er også en mulighed.

Dansk oversættelse af E.I.R. Strategic Alert den 11. marts 2015 opdateringer på alle fronter

Følgende er en dansk oversættelse af E.I.R. STRATEGIC ALERT fra den 11. marts 2015.

E.I.R. Strategic Alert er udgivet hver uge af EIR's europæiske hovedkontor i Wiesbaden, Tyskland på engelsk, tysk, fransk, og italiensk. Ring venligst til EIR's kontor i København for information om abonnementspriser på +45 35 43 60 40.

NATO eskalerer provokationerne rettet direkte mod Rusland

Medens våbenhvilen i Ukraine stort set ser ud til at holde, bestræber Obama Administrationen, fulgt af et antal "allierede" regeringer, sig straks på med endnu en "sag", mordet på oppositionspolitikeren Boris Nemtsov, at ramme Rusland og Præsident Putin, som for at bekræfte at orkestreringen af krisen i Ukraine bare var et muligt middel at benytte.

Samtidig eskalerer den militære aktivitet. Den 4. marts sejlede fire NATO-skibe ind i Sortehavet for at gennemføre anti-lufts- og anti-ubådskrigsøvelser. Rusland holder øvelser i samme region, idet de tester kampfly tilhørende Sortehavsflåden for deres evner til at udføre forsvarsoperationer.

Desuden meddelte det russiske forsvarsministerium den 4. marts, at der også ville blive afholdt luftforsvarsøvelser i det "Sydlige Militære Distrikt", som grænser op til både Ukraine og Sortehavet, der ville omfatte 2000 tropper.

Medens sådanne militære øvelser ikke er usædvanlige, udgør det forhold, at Nato's og de russiske tropper er så tæt på hinanden dog en alvorlig fare for en direkte konfrontation. Især på et tidspunkt, hvor Obama-regeringen og Nato-ledelsen dramatisk optrapper deres retoriske krig mod Præsident Putin.

Den retorik kom til fuld udfoldelse på Capitol Hill (den amerikanske kongres) i sidste uge, med erklæringer fra udenrigsministerens sekretær, Victoria Nuland, Georgiens tidligere præsident Mikheil Saakashvili (nu rådgiver til Ukraines præsident Poroshenko) samt anti-Putin fanatiker Garry Kasparov. Nuland pressede på for flere sanktioner mod Rusland, og især flere våben til Ukraine.

Hun fik begrænset modstand, bortset fra Repræsentant Dana Rohrabacher, en demokrat fra Californien, som beskyldte hende for at ville sabotere Minsk-aftalerne. Det amerikanske diplomatis opgave er at opnå fred i Ukraine, sagde han, "ikke at modarbejde og ydmyge Rusland igen og igen". Nulands fremtræden for Kongres-komiteen skete samtidig med en aktion på Capitol Hill af aktivister fra den ukrainske Congress Committee of America, en Bandarist-frontgruppe, som pressede på for at starte krig mod Rusland.

Allerede før de farlige krumspring på Capitol Hill og på Sortehavet havde højtstående russiske embedsmænd gentaget advarsler om, at Rusland har udbygget kapaciteten til at besvare enhver militær provokation strategisk. Den 1. marts gav generalmajor Andrei Burbin, chef for den Centrale Kommandopost for Ruslands Strategiske Missilstyrker (SMF), en usædvanlig briefing, der understregede, at Rusland er klar til at anvende deres strategiske atomvåben, hvis landet bliver angrebet. Medens USA moderniserer deres atomvåben i Europa

under den vildfarelse, at de ville være i stand til at gennemføre en "begrænset" atomkrig mod Rusland og eventuelt Kina (Prompt Global Strike), er Ruslands svar at understrege meget klart, at Rusland vil gengælde ved at bruge den fulde kraft fra deres interkontinentale ballistiske missiler, SMF.

LaRouche udfordrer Obamas falske anklager mod Putin.

Lyndon LaRouche fordømte den falske anklage mod Putin for mordet på politikerens Boris Nemtsov nær Kreml om natten den 27. februar. Ikke uventet hoppede de fleste vestlige medier straks på chancen til at anklage Kreml for at fjerne oppositionen.

Præsident Obama tilsluttede sig anklagen mod den russiske præsident i et Reuter-interview den 2. marts, og alene det bør medføre hans afgang fra posten, sagde LaRouche. Og i og med at Obama indrømmede at han ikke vidste, hvem der havde beordret drabet, tilføjede han, at Nemtsovs mord var en "indikation på et klima, i det mindste internt i Rusland, hvor det civile samfund, uafhængige journalister, folk der prøvede at kommunikere på Internet, følte sig truet, var indskrænket". Den amerikanske præsident fortsatte med at påstå, at den russiske stat kontrollerer alle medier i landet.

(Idet man nok skal undlade billige sammenligninger, er det dog værd at bemærke, at disse betragtninger kommer fra en leder af et land, hvis egne borgere er underlagt betydelig mega-overvågning, og endog tortur og drab med droner, hvor grundlæggende civile rettigheder undertrykkes betydeligt under Patriot Act, siden angrebet den 11. september, og hvor journalister såvel som wistleblowers er blevet mere chikaneret af den amerikanske regering under Barack Obama end på noget andet tidspunkt i nyere tid).

"Det betyder, at Obama må gå af," sagde LaRouche. Verden står nu overfor en trussel om en global atomkrig, og det er total uansvarligt af præsidenten for De Forenede Stater at tillade

udbredelsen af en rapport af denne karakter og at nægte at kommunikere civiliseret med en anden statsleder.

Efter Hollande bryder Renzi også med "Isoler Putin"-fronten

Den 4. marts blev Italiens Premiere Minister Matteo Renzi den anden leder fra et Nato-land til at besøge Moskva siden udbruddet af krisen i Ukraine, efter den franske præsident Francois Hollande.

Tre emner dominerede Renzis samtaler med Vladimir Putin: Ukraine-spørgsmålet, Libyen-krisen og bilaterale økonomiske forhold.

Før mødet havde Renzi mødt 130 italienske forretningsfolk i den italienske ambassade, der havde tegnet et dramatisk billede af de økonomiske skader, som sanktioneerne havde forvoldt.

Om Ukraine gentog Renzi sit forslag om at anvende Sydtyrol-modellen, til at løse problemet. Sydtyrol (Alto Adige) er en italiensk region med en "speciel status", som tillader brede regnskabsmæssige privilegier og et tosproget styre.

Det Libyske forhold er særlig presserende for Italien. Libyen hærges af en borgerkrig, som kunne føre til en udbredelse af ISIS dertil. Hvis Libyen lander i totalt kaos, kunne Italien miste en vigtig olieleverandør og blive oversvømmet af tusinder, hvis ikke millioner af flygtninge. Dertil kommer truslen om terrorisme. På det seneste har Italien nærmet sig Egypten, der får hjælp fra Rusland, som nu støtter den internationalt accepterede regering i Tobruk politisk og militært imod den fraktion i Tripoli, der domineres af det Muslimske Broderskab.

Hvis de aktuelle forhandlinger om at forene regeringerne i Tobruk og Tripoli, som ledes af FN's specielle udsendinge, Bernardino Leon, mislykkes, vil Renzi-regeringen være parat til at gå videre med en plan B ved FN's sikkerhedsråd. Plan B

inkluderer opbakning til den militære løsning, som ledes af Egypten, med støtte og leverancer og en "koalition af villige" til at opbygge en flådebaseret blokade. Renzi har inviteret Rusland til at deltage i en sådan blokade.

Vil Grækenland afsløre Draghis bluf.

Som forventet bekendtgjorde Den Europæiske Centralbanks ledende bestyrelse den 5. marts udstedelsen af En billion Euro som "Kvantitative Lettelser", i et program som kaldes Public Sector Purchase Program ("PSPP"), i endnu et desperat forsøg på at redde finanssystemet med en flodbølge af likviditet.

Desværre, med mere end 2 billioner Euro- lån på bankernes bøger, som intet producerer, vil denne indsprøjtning ikke stoppe marchen mod katastrofen.

Samtidig meddelte ECB præsident Mario Draghi, at hans bank vil fortsætte med at straffe ikke bare Grækenland, men også Cypern. Han sagde, at ECB ikke vil genoprette muligheden for at grækerne kan anvende deres obligationer som sikkerhed, med den begrundelse at grækerne ikke har en aftale med Eurogroup. Cypern var udelukket, fordi de ikke fik etableret den lov om tvangsauktion, som deres kreditorer forlangte, hvilket ville have tvunget husejerne på gaden.

Om klagen mod Grækenland erklærer visestatsminister Yiannis Dragasakis, at det er løgn, idet han henviser til aftalen af 20. februar, som forlængede Grækenlands beføjelser med grundplanen for finansfacilitetsmekanismen. Den aftale blev oven i købet bekræftet med stort flertal i den tyske Bundestag.

ECB 's påstand er endnu et blufnummer, med dets krav om at den græske regering komplet

underkaster sig det europæiske finansielle oligarki eller forlader Eurozonen. Medens Grækenland uden tvivl ville klare sig bedre i sidste tilfælde, ville deres afgang signalere

forspillet til euroens kollaps, som Cypern, Portugal, Spanien, Italien og Irland snarest ville følge.

Athen har en plan B

Bare få timer før ECB's vedtagelse sagde Grækenlands finansminister Yanis Varoufakis ved en sammenkomst organiseret af Græsk-Fransk Handels- og Industri-kammer, at der er en plan B, hvis landet ikke kan få finansiering. Selvom han ikke gav nogen detaljer, står "B" i plan B i virkeligheden for BRICS. I virkeligheden, bare en dag senere, blev det meddelt, at visestatsminister Dragasakis og udenrigsminister Nikos Kotzias snart vil besøge Kina for at forberede et officielt besøg af statsminister Alexis Tsipras i maj. Ligeledes i maj vil Tsipras aflægge sit første officielle besøg i Rusland for at møde Vladimir Putin.

Den 2. marts, i et interview med Sputnik News, gentog Udenrigsminister Kotzias, at Grækenland kunne agere som brobygger mellem Europa og Rusland. Om Grækenland og Rusland sagde han: "Der har aldrig været krig imellem os; der har aldrig været modsatrettede kræfter, vi har aldrig haft nogen negative modsætninger, som der eksisterer mellem EU's medlemsstater. Det betyder, at vi er det land, der kunne spille rollen som brobygger". Kotzias talte også imod sanktioner, idet han sagde, at Rusland burde integreres i den europæiske sikkerhedsarkitektur.

Om de andre lande i BRICS noterede Kotzias, at Grækenland er "specielt forbundet med lande som Indien (i oldtiden), Kina (da vi var to store civilisationer og kulturer – Kina i Asien og Grækenland i Europa gennem tre-fire tusinde år) og Rusland, med hvem vi altid har haft dybe historiske, kulturelle og religiøse bånd".

Syrizas parlamentsmedlem Kostas Lapavitsas går helt ind for at forlade Eurozonen. Han skrev i The Guardian, at han opfordrer til en total afmontering af Eurozonen for at redde både

Grækenland og Europa.

"Eurozonen kan ikke reformeres, og den kan ikke blive en "venlig" monetær union, som støtter arbejdende mennesker. Grækenland må lægge en hel række muligheder på bordet, og man må være forberedt på at tage helt ekstraordinære likviditetstiltag for at være sikker på at kunne løse alle eventualiteter, hvis befolkningen var klar. EU har i realiteten allerede påtvunget landet en katastrofe...."

Labavitas, en økonom, håber, at Syriza "endelig vil medvirke til at redde Europa til afskaffelse af den absurditet fællesmønten er blevet". Så ville strammingspolitikken kunne ophæves " på hele kontinentet".

"Bail-In" i Østrig viser ECB-politikken tåbelighed

Med ECB's introduktion af "kvantitative lettelser" på 1 billion Euro, og med gennemførslen af den første "bail-in" i sagen om den østrigske "dårlige bank" HETA har vi påbegyndt en ny fase i EU-politikken. Begge tiltag, beregnet til at redde systemet, har en destruktiv karakter. Hvis ECB-politikken gennemføres, vil den ødelægge værdien af penge, medens "bail-in"-metoden er et dobbeltægget sværd, som mange analytikere, der er bekymrede for tilbageslag på obligationsmarkedet, har advaret om.

Ironisk er det, at de samme værdier som ECB støtter, som f. eks. "Asset Backed Securities" og "Covered Bonds", kommer i fare på grund af "bail-in"-mekanismen.

Den 1. marts blev likvidationen og misligholdelsen af den 9 milliarder euro store gæld bekendtgjort. Eftersom disse giftige værdier i denne dårlige bank – resterne af sidste års Hypo Alpe Adria Banks konkurs – var garanteret af regeringen og Kärnten-provinsen, mistede regeringen i virkeligheden de 9 milliarder euro, fordi de nægtede at forlænge garantien for yderligere tab. Regeringen brugte den nye Eurozone "bail-in"

lov til at påføre tab for bankkunders indestående. det er første gang det er sket (ikke engang på Cypern).

Den østrigske beslutning har fremkaldt ildevarslende ligheder med kollapsen af Creditanstalt i 1931, som startede den store depression. Denne nye konkurs vil helt sikkert få international opmærksomhed. Den bayerske delstats regering har meddelt, at den vil udfordre beslutningen om denne "bail-in", fordi den står til at miste 800 millioner euro.

Hypo Alpe Adria var ikke en indskyderbank, og derfor blev ingen indskydere ramt af denne "bail-in". Alligevel kan tabet skabe panik på obligationsmarkedet, hvis der spredes en opfattelse om at obligationsinvesteringer ikke længere er sikre i Eurozonen. EU's "bail-in"-regulering er som et vandfald, der starter med aktier og usikrede obligationer, men kan også involvere sikrede værdier, som f.eks. dækkede obligationer, hvis "bail-in-massen ikke er tilstrækkelig. Det er lige netop det der diskuteres i forbindelse med den dårlige Heta bank.

Den eneste løsning vil være en europæisk gældskonference, der også skal omfatte en bankopdeling, som foreslået af EIR.

Elizabeth Warren: Frihandelsaftalerne er en stor gave til de multinationale.

Den amerikanske demokratiske senator Elizabeth Warren er i stigende grad talsmand for det voksende antal amerikanere, som ønsker en Glass/Steagall-bankopdeling, og som ønsker at straffe Wall Streets forbrydelser. Den 25. februar kom hun ud med en fordømmelse af et andet projekt, som Obama-administrationen energisk skubber på, Trans-Pacific Partnership (TPP).

Det er en søster-aftale til Trans-Atlantic Trade and Investment Partnership (TTIP), omfattende EU og USA, og som energisk bekæmpes i Europa.

Det primære mål med Senator Elizabeth Warrens leder-kommentar i Washington Post – bortset fra de hemmelighedsfulde forhold forhandlingerne føres under – er tilliden til den overnationale

juridiske kommission kendt som "Investor-State Dispute Settlement," eller ISDS. Det er et fælles forhold i begge traktater og et af de mest kontroversielle i EU.

Warren skrev, at ikke alene ville ISDS "ødelægge spillebanen" i de multinationales favør, men endnu værre, underminere national suverænitet. I det tilfælde at et multinationalt selskab er utilfreds med den eksisterende lovgivning i det land hvor de opererer – det kunne være om bankseparation, lov om minimumsløn, forbud mod kemiske gifte – vil selskabet kunne tage uoverensstemmelsen, ikke til det relevante lands retssale, men til en international voldgiftsavgørelse, hvis afgørelse ikke kan appelleres, og hvis afgørelse træffes af erhvervsadvokater.

Som Senator Bernie Sanders har påpeget, skrives disse frihandelsaftaler i virkeligheden af "lederne af de multinationale selskaber, som står til at profitere enorme summer" på aftalerne, medens de amerikanske lovgivere, som repræsenterer det amerikanske folk, bliver holdt udenfor.

I EU har nogle europæiske parlamentarikere, efter svære bestræbelser, opnået begrænset adgang til dokumenterne, imod at de måtte sværge på aldrig at videregive et ord af hvad de har læst.

Som svar på Warrens kronik svarede Det hvide Hus straks, at "ISDS vil ikke og kommer ikke til at kræve ændringer i noget lands love eller regulativer". Men senatorens påstand var ikke, at der blev pålagt ændringer af nogen love, men at en stor bank eller et stort multinationalt selskab ville kunne påstå, at disse love uretfærdigt havde skadet deres interesser, og at de hindrer frihandel, og som følge af det

ville de blive belønnet med "millioner – og måske endda milliarder af dollars som erstatning", hvilket skatteyderne kommer til at betale.

Senator Warren nævnte nogle få sager som var kommet under ISDS' behandling. Et fransk firma havde stævnet et egyptisk firma for at have hævet minimumslønnen, et svensk firma havde stævnet Tyskland for at ville udfase atomkraft, et hollandsk firma havde sagsøgt den tjekkiske stat for at undlade "bail-out" af en bank som var delvis eget af firmaet. Philip Morris forsøger lige nu at bruge ISDS til at forhindre Uruguay i at indføre nye regler, med det formål at reducere rygning.

Det kan evt. ende med at ISDS bliver taget ud af TTIP, men et andet meget kontroversielt aspekt af det er forslaget om at harmonisere regulativerne for forskellige produkter, hvilket i virkeligheden ville kunne forhindre noget europæiske land i at indføre standarder, som var uacceptable for en anden enhed (jfr. følgende artikel).

TTPI: En perfid "variabel aftale"

Det råd, sammensat af repræsentanter fra EU og USA, som skal regulere aftalen, skal beslutte hvilke fremtidige lovændringer, fra begge sider, der er i overensstemmelse med traktaten. Det gør den til en "variabel aftale", som Giorgio Garbasso fra Delors Foundation har afsløret:

"TTIP vil højst sandsynligt involvere en institutionel udvikling med skabelse af et transatlantisk laboratorium. Sådanne transnationale enheder er hvor og hvornår man sammen kan udarbejde og diskutere om reguleringen løser det samme problem, og om de besluttede forholdsregler er i overensstemmelse med reglerne.

Men der er en risiko. Den transnationale platform af reguleringsenheder tillader ikke længere kun at vælge de løsninger eller politikker, som deres befolkninger foretrækker, men også i overensstemmelse med de amerikanske

modparters ønsker (og visa versa). Denne risiko for usikkerhed i reglerne rejser straks spørgsmålet om demokratisk legitimitet og respekt for vore politiske valg.

Derfor er det vigtigt at være opmærksom på denne risiko ved et teknokratisk system af transnationalt samarbejde. TTIP er en "variabel aftale" og ender ikke med en underskrift. Når de

første parametre er fastlagt, begynder den at leve sit eget liv.... Det er en nøgle, der vil åbne flere døre end vi er i stand til at forudse".

Medens den ukrainske økonomi kolliderer – planlægger oligarkerne deres "genrejsning"

Den 2. marts blev der i Wien præsenteret et "Nyt Agentur til Modernisering af Ukraine" (AMU) for offentligheden, med det formål at rekonstruere Ukraines finans- og økonomiske politik indenfor de næste 200 dage. Initiativet lyder rigtig godt i betragtning af Ukraines forfaldne økonomi, indtil man forstår, at den 500 millioner euro store finansiering bliver leveret af tre berygtede ukrainske oligarker: Dmitri Firtash, Rinat Akhmetov og Viktor Pinchuk. De er blandt de oligarker der har profiteret mest på de økonomiske og sociale ulykker gennem de seneste 20 år.

AMU, som skal ledes af Østrigs tidligere finansminister, kommer til at nyde samarbejde med prominente vesteuropæere: tre tidligere EU-kommissærer: Peter Mandelsohn, Guenter Verheugen og Stefan Füle, tidligere tysk finansminister Peer Steinbrueck, tidligere tysk forsvarsminister Rupert Scholz, tidligere fransk udenrigsminister Bernard Kouchner, tidligere leder af fransk industri Laurence Parisot og tidligere polsk statsminister Włodzimierz Cimoszewicz.

Den kendsgerning at en af grundlæggerne er den franske "intellektuelle" Bernard Henri-Levy, en ledende kupmagere på Maidan for et år siden, er nok til at diskreditere dette initiativ.

Meget interessant at det blev bekendtgjort bare to dage før Victoria Nuland, USA's vice udenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, fremlagde de angiveligt lyse udsigter der er for Ukrainskøkonomi i Komiteen for Udenrigsaffærer.

Nuland, som dirigerede kuppet i Ukraine, hævdede, at det nye parlament har vedtaget "vigtige, men besværlige, reformer" for at stabilisere økonomien og derfor fortjener mere hjælp fra IMF og andre internationale donorer.

Men realiteten i Ukraine er anderledes. Økonomien kollapser med stigende hastighed, med inflation som forventes at blive mere end 25 %, og så knappe forsyninger af grundlæggende behov, at regeringen fra 25. februar har indført rationering i forretningerne på madolie, mel og sukker. Man må ikke købe mere end 2 flasker solsikkeolie og 2 pakker boghvede per kunde, og afhængig af forretningen, fra 2 til 5 kilo mel og sukker.

Endvidere kommer de nye lån fra IMF med strenge betingelser: med nedskæringer i sociale ydelser og stigning i forbrugernes energipriser, som steg næsten 300 % i februar. Den nationale mønt, Hryvnia, er faldet i værdi, hvilket får folk til at hamstre fødevarer og købe elektronik som en modforanstaltning.

Ukrainerne vil sikkert snart bede Victoria Nuland, som blev filmet sidste år, da hun gik rundt på Maidan og uddelte småkager, om nu at bringe noget med mere substans til at dæmpe sulten.

"Et bælte, En rute"

er vigtigst på kinesernes dagsorden, siger udenrigsministeren

Ved en diskussion med journalister den 8. marts blev den kinesiske udenrigsminister Wang Yi meget konkret spurgt om, hvad det vigtigste fokus for den kinesiske udenrigspolitik i 2015 ville være. "Der vil være et fokus og to hovedtemaer", svarede han. Det primære fokus vil være en meget omfattende

udvikling af "Et Bælte, En Rute"-politikken for at "fremme infrastruktur og samspil" langs det Økonomiske Bælte og Silkevejen og dermed tjene til "at genoplive det eurasiske kontinent som helhed".

De to temaer, forklarede Wang, vil blive "fred og udvikling". I den forbindelse noterede han, at mødet i Konferencen om Samspil og Tillidsskabende Forhold i Asien (CICA) og APEC-mødet sidste år fik "meget støtte fra mange lande" og havde gjort et "dybt indtryk".

Da han blev spurgt om "Et bælte, En Rute"-programmet kunne sammenlignes med Marshall-planen, indikerede Wang, at der var behov for et nyt paradigme. Det er både meget ældre og meget yngre end Marshall-planen, sagde han. Skønt født i ånden af den urgamle "Silkevej" var det også født i den aktuelle tid med globalisering, forklarede han. "Det kan ikke betragtes som en kold krigsmentalitet. Det vil skabe synergi for andre udviklingsinstitutioner. For at bruge en musikalsk analogi skal "Et Bælte, En Rute" ses som en symfoni med delene fremført af alle relevante lande, sagde han.

Om effekterne af sanktionerne mod Rusland sagde udenrigsministeren, at "det kinesisk-russiske forhold ikke var dikteret af internationale omskiftelser". I år vil bilateral handel komme op på 100 milliarder dollars. Der vil blive påbegyndt en østlig rute for en olieledning, og der vil blive underskrevet en aftale om en vestlig rute. Det er begge landes plan at samarbejde om olie og gas og atomkraft-energiproduktion, såvel som højhastighedsjernbaner.

Idet han noterede, at både Kina og Rusland var permanente medlemmer af FN's sikkerhedsråd, sagde Wang, at de ville fortsætte samarbejdet med at "sikre fred", og begge vil "holde mindehøjtideligheder for at fejre sejren over fascismen".

Han noterede senere, at "Kina er altid en konstruktiv enhed til at udvikle en verdensorden" og "de første til at

underskrive FN's charter. Idet han sammenlignede FN med et skib, sagde han, at Kina "ønskede at samarbejde med andre passagerer for at sikre, at skibet er stabilt og bevæger sig i den rigtige retning".

Baggrund: Årsagen til at Amerika har behov for en ny renæssance.

I sin vurdering af udsigten til at USA under Præsident Obama styrer mod selvdestruktion, har Lyndon LaRouche gentagne gange insisteret på, at der ikke er nogen "praktisk løsning" på problemet. Det må løses ud fra det højeste udgangspunkt for menneskets egentlige rolle i samfundet.

Problemet er ikke bare, at Barack Obama er en marionetdukke, som styres af finanskartellet i City of London og Wall Street, der er håbløst bankerot; eller at disse kræfter er engageret i en vanvittig leg om atomkrig mod Rusland; eller at de tror de kunne vinde en "begrænset" atomkrig – skønt disse tre faktorer alle er rigtige.

Men det reelle problem, insisterer LaRouche, er næsten alle amerikaneres underdanighed overfor "populære meninger", "den offentlige mening", som medfører at de accepterer sådanne ledere. Endvidere, at denne underkastelse stammer fra en afvisning af at mennesket har en højere og bredere funktion i hele solsystemet, hvilket tillader mennesker at tro, at de kan finde et "hyggeområde", hvor de kan overleve, indenfor et samfund som er dumt nok til at lade depraverede oligarkiske eliter regere.

Resultatet af dette er, at politiske debatter i USA kontrolleres af tankedrøbende sociale "meninger", domineret af populistiske emner som f.eks. homoseksuelles rettigheder, abort, "statens rettigheder" o.s.v. Debatniveauet i Kongressen og i valgkampagner er barnligt, omhyggeligt skabt til at dække over den realitet, at de bliver kontrolleret af toppen af finanseliten, som ikke tillader en reel debat om løsninger,

afledt af Amerikas egentlige, originale formål.

Det var ikke altid sådan.

I det lys insisterer LaRouche på, at Amerika må gå tilbage til sine originale rødder som en republik. Selv om vi ikke her kan dække dette emne fyldestgørende, noterer vi, at LaRouche især har understreget kardinal Nicholas af Cusas virke (1401-1464) for at iværksætte Renæssancens kulturelle og videnskabelige revolution i, som bygger på den historiske mission, som tidligere blev defineret af Jeanne d'Arc, så vel som udviklingen af disse ideer af Johannes Kepler (1571-1630). Alle tre bidrog til at omdanne den statiske økonomi og sociale organisation i Europas feudale imperier. Grundlæggerne af den Amerikanske Republik, især Benjamin Franklin og Alexander Hamilton, som var ansvarlige for udformningen af USA's konstitution, og de økonomiske principper der var indarbejdet heri, kom direkte fra denne tradition.

De handlede på højere principper end "praktisk politik", fordi de forstod, at menneskets sande identitet "er baseret på det han eller hun bidrager til menneskehedens fremtid", og intet mindre, sagde LaRouche. En nation som ikke indarbejder dette koncept i dens ledelsessprincipper er dømt til at reducere en stor del af sine borgere til at blive slaviske ofre for sanseindtryk, der altid vil underkaste sig de regerende magter for at overleve. Intet mindre end en sådan kamp vil lykkes i dag, siger LaRouche.

Tale af en kinesisk diplomat

i Danmark på EIR's og Schiller Instituttets diplomatisk seminar i København den 30. januar 2015

The following article was published in the March 20, 2015 issue of Executive Intelligence Review.
www.larouchepub.com/eiw

Download (PDF, Unknown)

**China's "Economic Belt along the Silk Road" and
"Maritime Silk Road of the 21st Century."**

Speech by a Chinese diplomat.

This speech was held at the EIR and Schiller Institute's diplomatic seminar in Copenhagen on January 30, 2015. The Russian Cultural Center was the venue for the seminar entitled, "Economic development, and cooperation among nations, or, economic collapse, war and terror? The New Silk Road Becomes the World Land Bridge." Mrs. Helga Zepp-LaRouche held the keynote speech [see <http://schillerinstitut.dk/si/?p=4818>], and diplomats from two other BRICS countries, Mr. Alexey Kolesnikov from Russia, and Mr. Machiel Renier van Niekerk from South Africa [see EIR...], also gave speeches.

In 2013, President Xi Jinping of China called for joint development of an "Economic Belt along the Silk Road" and a

“Maritime Silk Road of the 21st Century.” The “Belt” and the “Road” are two major initiatives that China has made to deepen reform, and open up and advance its neighborhood diplomacy. They have been written into the documents of the Third Plenum of the 18th CPC Central Committee, the Meeting on Neighborhood Diplomacy, and the Central Economic Work Conference, and have been enthusiastically received both at home and abroad.

1. The “Belt” and the “Road” initiatives are the continuation and development of the spirit of the ancient Silk Road.

Over 2000 years ago, the industrious and brave people on the Eurasian continent opened several trade routes connecting major civilizations across Asia, Europe and Africa. Together, they are referred to as the “Silk Road” by succeeding generations. Despite repeated strife and wars in Eurasia, traffic on the Silk Road never completely stopped. Such links of mutual emulation via the Silk Road made exchanges of goods, know how, people and ideas possible, promoted the economic, cultural and social progress in the various countries, facilitated dialogue and integration of different civilizations, and left behind brilliant pages in human history.

Moving into the 21st century, an era that is dominated by the themes of peace, development and cooperation, but continues to feature a complex international and regional landscape, the Silk Road has become all the more important and precious as a symbol of peace, cooperation, openness, inclusiveness, mutual learning and resilience.

2. Working jointly for the “Belt” and the “Road” initiatives meets the trend of the times for regional cooperation.

Asia, known as the engine of global growth, and a key driver for world multi-polarization and economic globalization, plays

a critical and increasing role in the shaping of the international landscape. Meanwhile, Asia faces multiple challenges, old and new, including mounting pressures to stay vibrant. The “Belt” and the “Road” initiatives linking the past with the present, and covering China and other countries, have a highly inclusive scope that bears witness to the history of great glory in Asia, provide an important source from which Asians draw confidence and pride for their history and cultures, and stand as a banner of Asian unity and commitment to cooperation.

Regional integration is an unavoidable phase towards economic globalization. The flourishing cooperation in Asia has boosted peace and development in the region. The “Belt” and the “Road” initiatives, by linking Central Asia, South Asia, Southeast Asia and West Asia, will contribute to greater connectivity and complementarity across the sub-regions, and help the establishment and improvement of Asia’s supply chain, industrial chain and value chain, thus bringing Pan-Asian and Eurasian regional cooperation to a new level.

The “Belt” and the “Road” initiatives foresee infrastructure development and systemic innovation, which is conducive to an improved business environment in relevant countries and the region as a whole, to an orderly and unimpeded flow of production factors and their improved distribution, to the development of landlocked countries and the remote areas of various countries, to lowering costs and trade and investment barriers, and to providing greater drive for reform and opening-up in the various countries.

3. The “Belt” and the “Road” initiatives are for open and inclusive economic cooperation.

Both the “Belt” and the “Road” initiatives have been anchored on economic cooperation, and built on cultural and people-to-people exchanges. They foresee no interference in the internal affairs of the countries involved, nor do they seek to

dominate the regional affairs or secure spheres of influence in the region.

The “Belt” and the “Road” initiatives look at ideas and suggestions for cooperation and development. They are not about building an entity or creating new mechanisms. The initiatives will rely on existing bilateral and multilateral mechanisms between China and other countries, and use existing platforms of regional cooperation that have proven effective. They will not overlap or compete with existing cooperation mechanisms of the Shanghai Cooperation Organization, the Eurasian Economic Community or ASEAN plus China. If anything, they will enrich and enliven those mechanisms. We should open our mind and heart for the various cooperation initiatives and mechanisms, take a more pragmatic approach, and make them more effective and mutually reinforcing.

The “Belt” and the “Road” initiatives foresee complete openness in geographical and country-specific reference. They may trace, but not be limited, to the past Silk Road, and all countries along the land and the maritime Silk Roads, as well as all friendly neighbors of China, can get involved. Central Asia, Russia, South Asia and Southeast Asia will be the priority direction. So will the Middle East and East Africa, since they are where the Belt and Road join. Countries in Europe, CIS and Africa may also be included in the long run. What is more, the initiatives, as they make progress in the future, may involve a lot more projects, countries or entities, which can only ensure their increasing openness.

4. The “Belt” and the “Road” initiatives feature “links” and focus on result-oriented and project-based cooperation, all aimed at bringing tangible benefits to the people in the region.

The first of the “five links” is policy. Countries can discuss strategies and policies on economic development and in the spirit of seeking common ground while shelving differences,

harmonizing their positions through consultation, formulate corresponding plans and measures for cooperation, and give regional economic integration their policy and legal “green light”.

The second Link is road. We have a saying in China that goes “if you want to get rich, start by building roads.” There is need for China and its neighboring countries to improve their cross-border transportation infrastructure, put in place a transportation network linking Asia’s sub-regions and connecting Asia with Europe and Africa, and effectively address the existing inadequacies of connectivity and transportation in regions targeted by the project.

The third Link is trade. We should study issues of trade and investment facilitation while making proper arrangements accordingly, remove trade and investment barriers, promote economic circulation and improvement in the region, unleash still greater trade and investment potential of participating countries and make the regional cooperation “pie” still bigger.

The fourth Link is currency. We should promote greater trade settlement in local currencies and more currency swap schemes, strengthen bilateral and multilateral financial cooperation, set up financial arms for regional development, bring down transaction costs, enhance capacity to fend off financial risks through regional arrangements that make the region’s economy more competitive globally.

The fifth Link is people. Amity between peoples holds the key to sound relations between states. China and the neighboring countries need to shore up popular support for their state-to-state relations, promote inter-civilization dialogue, enhance exchanges, understanding and friendship among different peoples, especially those at the grassroots level.

Throughout this process, China will follow the right approach

of upholding justice first and pursuing justice and interests simultaneously, providing developing countries and friendly neighbors with assistance as their abilities permit, and earnestly help them to achieve speedier growth. China will step up its input in the neighborhood, actively enhance connectivity there, explore the establishment of a regional infrastructure investment and financing platform, and strive to turn the neighboring land and sea areas into those of peace, friendship and harmony. Not only will China upgrade its own economy, it will go for an upgraded version of opening-up through such schemes as the “Belt” and the “Road” initiatives, and expand its mutually-beneficial cooperation with all countries, neighboring countries in particular.

POLITISK ORIENTERING den 5. marts 2015 v/ formand Tom Gillesberg: Gå ikke ned med den vestlige Titanic!

Med formand Tom Gillesberg

**Politisk Orientering v/formand Tom
Gillesberg, 5. marts. 2015:**

Gå ikke ned med den vestlige Titanic!

Der er nu ved at blive skrevet et nyt kapitel i historien om menneskets storhed og fald, eller i hvert fald snublen, inden vi forhåbentlig får menneskets genrejsning og storhed i en snarlig fremtid. Vi befinder os på et afgørende punkt, hvor det, som vi længe har talt om, er nødvendigt med et paradigmeskifte. Den autopilot, som den vestlige verden bliver styret efter, både finansielt og strategisk, fører på begge områder til en total katastrofe selv på den relativt korte bane. Det bliver mere og mere åbenlyst dag for dag, og det er derfor spørgsmålet, om det kan få nok personer i ledende og ansvarlige positioner til at erkende den forestående katastrofe og i tide være med til at få kursen lagt om.

Det er lang tid siden, at det vestlige finanssystem i lighed med Titanic sejlede på et isbjerg. Der har været mange ulykkelige kollisioner gennem tiderne, men i 2007-2008 ramte man i hvert fald et kæmpe isbjerg, men i stedet for at gøre redningsbådene klar til at blive sat i søen og forberede sig på at redde, hvad reddes kan, så har man hugget redningsbådene op for at kunne fyre ekstra op i kedlerne. Når vandet fosser ind på underdækket, så kan det jo godt sænke tempoet, Titanic sejler med, men i stedet for at løse problemerne, så ville man bare have mere fart på skibet, koste hvad det vil.

Når så andre skibe har nærmet sig den synkende, vestlige skude og tilbudt deres hjælp, så har vesten i stedet klargjort store kanoner på dækket, der kan sænke de skibe, som f.eks. BRIKS-samarbejdet, der forsøger at tilbyde vesten en hjælpende hånd, men som svar får krig og vestlige forsøg på regimeskifte, der kan lede til en underkastelse ind for den vestlige overhøjhed. Man accepterer intet alternativ til den politik, der bliver udstukket på Titanic. Som en fransk konge engang udtrykte det: "Après moi, le déluge". Hvis vi ikke har magten, kan det hele være ligegyldigt. Så kan verden, og menneskeheden, lige så

godt gå under.

Natten mellem den 27. og 28. februar blev Boris Nemtsov myrdet i Moskva. De fleste kunne nok ikke nævne navnet, hvis ikke det var, fordi mordet på ham har været forsidestof i de vestlige medier i mange dage, hvor man kaldte ham lederen af den liberale opposition i Rusland og en trussel imod Putins regime. Hans betydning er nok blevet overdrevet en del, for en opbakning fra 40-50.000 mennesker ud af en befolkning på over 140 millioner er ikke specielt imponerende, og udgjorde da heller ikke, på trods af, hvad visse medier siger, nogen form for trussel imod Putin.

Meningsmålinger siger, at omkring 87 % af russerne støtter Putin som præsident, 2 % ved ikke, hvad de mener, og 11 % støtter ikke Putin, fordi de mener, at han er alt for blødsøden over for Vesten.

Det første, som alle, der ved, hvad der foregår i Rusland, konkluderede, var, at det i hvert fald ikke var Putin, der stod bag mordet. Ikke desto mindre udtalte USA's præsident i en officiel udtalelse i forbindelse med mordet på Boris Nemtsov, at "Putin er ansvarlig for at forværre borgerrettighedsklimaet i Rusland". I lighed med de fleste vestlige medier, så fremstillede Obama det, som om Putin var ansvarlig for mordet uden dog at sige det direkte, og uden på nogen måde at føre bevis for sin påstand eller forsøge at sandsynliggøre den. På samme måde, som man konstant giver indtryk af, at konflikten i Ukraine udelukkende skyldes en utidig indblanding fra Putins side.

Dette er en alvorlig sag, for det sker på baggrund af, at vi har haft en proces, hvor Tyskland og Frankrig i samarbejde med Rusland har forsøgt at deeskalere situationen i Ukraine og forhindre, at kampene mellem de ukraineske styrker under kontrol fra Kiev og de pro-russiske rebeller i Østukraine, der ønsker øget selvstyre, eskalerer yderligere gennem vestlig militær hjælp fra USA til Kiev, og en fremtidig direkte

konfrontation mellem USA og Rusland på ukrainsk jord.

Mens der har været våbenhvile og en fredsproces i gang i et samarbejde mellem Merkel, Hollande, Putin og Ukraines præsident Poroshenko, så har Storbritannien og USA gjort alt, hvad de kunne, for at underminere og smadre muligheden for fred og i stedet presset på for en eskalation af krigen. Deriblandt diskussionen om at sende våben fra USA til Ukraine.

Hver gang presset for en konfrontation med Rusland er ved at miste momentum, og folk i Europa spørger sig, hvorfor man skal have ødelæggende og selvdestruktive sanktioner imod Rusland, så sker der noget dramatisk, der lige kan bevise, at vi må stå fast og komme efter ham Putin. EU kunne ikke være blevet enige om sanktionerne imod Rusland, hvis det ikke var, fordi et Malaysisk passagerfly meget belejligt blev skudt ned over det østlige Ukraine. I de vestlige medier kunne man læse, at det selvfølgelig var rebellerne, der stod bag, og at det i virkeligheden var Putin og hans våben, der var ansvarlige. Anklagerne førte til, at man fik sanktionerne imod Rusland vedtaget, men efterfølgende forsvandt sagen, og der er stadig ikke blevet fremlagt nogen form for beviser for, hvem der stod bag nedskydningen. De mange indicer på, at det i virkeligheden var Ukraine, der skød flyet ned, er ikke noget, man har lyst til at beskæftige sig med.

På samme måde forsøger man nu at bruge Boris Nemtsovs blodige skjorte til at forsøge at destabilisere Rusland og komme efter Putin. En række efterretningseksperter er derfor kommet ud i offentligheden og har påpeget, at det ikke blot er en absurd tanke, at Putin skulle have stået bag mordet, men at likvideringen af Boris Nemtsov blev iscenesat og udført på en bestemt måde, der havde til formål at ramme Putin. Så kunne man veksle en upopulær og utroværdig russisk oppositionsleder, der ingen trussel var imod Putin, til en blodig skjorte, man kan hænge om halsen på ham.

Den franske økonom og Ruslandsekspert Jacques Sapir kom på sin

meget læste internetblog www.russeurope.hypotheses.org med en detaljeret analyse af sagen den 3. marts med titlen: "Hvem fabrikerede beviserne imod Vladimir Putin?". I analysen slår Sapir fast at drabet på Nemtsov var en decideret likvidering, hvor han blev skudt ned bagfra med minimum 8 skud. Men likvideringen forbrød sig imod en lang række ting, der normalt kendetegner en sådan likvidering. For det første er nedskydning bagfra en meget usikker metode, da man jo så ikke kan være helt sikker på ofrets identitet, med mindre Nemtsovs ukrainske veninde, der var ved hans side og slap uskadt fra begivenhederne, blev brugt til at bekræfte Nemtsovs identitet.

Sapir fortæller, at den klassiske likvidering foregår ved ofrets bopæl, når han kommer eller går, ikke på et meget offentligt sted midt i Kreml. Den anden oplagte mulighed var, da Nemtsov lidt tidligere havde forladt en restaurant. Der havde man et klart blik på Nemtsov og en gylden mulighed for et direkte og dræbende skud. Sapir konkluderer derfor, at morderen tog en meget stor risiko ved at skyde Nemtsov ned bagfra, hvor det kræver stor øvelse at påføre ofret et dræbende skud, men til gengæld opnåede en maksimal, propagandistisk effekt ved at begå mordet på gaden midt i Kreml. Når man så bringer billeder af gerningsstedet, så ser man Moskvas symboler på billederne, og man kan let hævde, at det må være Putin, der står bag.

Han pointerer også, at man skal bide mærke i, at Nemtsovs ukrainske veninde kunne forlade drabsstedet helt uskadt. Man kunne jo tænke sig, at hun også ville blive likvideret, så hun ikke kunne udpege potentielle gerningsmænd. Hun skyndte sig efter mordet at tage hjem til Ukraine, og det er uklart, hvilken rolle hun egentlig spiller i historien, og om der eventuelt er en ukrainsk involvering i hele sagen. Nemtsov var tidligere involveret i en række russiske regeringer i 90'ernes katastrofale russiske politik og har siden 2004 været rådgiver til regeringerne, der blev bragt til magten i Ukraine ved den Orange Revolution. Der var mange, der havde et ondt øje på

Nemtsov, inklusive ekstremistiske elementer, der direkte havde truet ham på livet.

Men at man så tydeligt forsøger at gøre Putin ansvarlig for mordet, og det faktum, at den amerikanske præsident personligt deltager i tilsmudsningen af Putin, er en alvorlig affære. Den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche sagde i en officiel udtalelse, at dette må være dråben, der får bageret til at flyde over. Man må få afsat Obama som præsident, inden tingene eskalerer yderligere og verden befinder sig i en altødelæggende atomkrig, for hele sagen afslører en tydelig intensión fra Obamas side om, at han og USA under hans ledelse er ude efter Putin og Rusland, uanset prisen. Det tyder også på, at USA har tænkt sig at fortsætte med at være direkte involveret i Ukraine, sandsynligvis med leverancer af våben, for hele den nuværende krise i Ukraine begyndte jo som bekendt, da man i februar sidste år gennemførte et statskup imod den siddende folkevalgte præsident i Ukraine. Statskuppet var iscenesat af Victoria Nuland, USA's viceminister for europæiske anliggender, som den dag i dag er en afgørende faktor i at sikre fortsat krig i Østukraine, og at man kan bruge Ukraine som en rambuk imod Rusland, og alt tyder på, at Nuland opererer på direkte ordre fra Det Hvide Hus.

Mordet på Nemtsov er en del af et mønster. Den 19. januar blev statsanklager Alberto Nisman fundet død i sin lejlighed i Buenos Aires. Nisman havde uden held gennem lang tid forsøgt at skade den argentinske præsident Cristina Kirchner gennem at anklage hende for at have forhindret, at man kunne afsløre, at det måske var Iran, der stod bag et terrorangreb på et jødisk kulturcenter i Buenos Aires i 1994. Nisman havde i lighed med Nemtsov mistet sin nytteværdi i levende live, for han stod frem for at skulle fremlægge sine "beviser" for sine påstande, og der var ingen substans i dem. Gennem, at han i stedet begik selvmord under suspekter omstændigheder, så kunne man bruge hans død til at køre en massiv kampagne imod Kirchner gennem at spekulere i, at hun stod bag mordet, og måske få startet er

farvet revolution i Argentina, der kunne sikre det regimeskifte, som finansverdenen, Storbritannien og USA ønsker der. Det har i hvert fald ikke skortet på medieskriverier om sagen, og penge og støtte udefra til at fjerne præsident Kirchner.

Kirchner har udtalt, at hun selv stiller spørgsmålstegn ved, om Nisman begik selvmord, for han var for visse efterretningskredse mere værd død end levende. Nismans store dossier er efterfølgende blevet gennemset af en dommer, der hovedrystede måtte meddele, at der ingen substans er i det, bortset fra mudderkastning mod præsidenten.

Problemet med at lave nye, farvede revolutioner som dem, man så fremgangsrigt iscenesatte med vestlig støtte gennem et hav af NGO'ere i Ukraine, Georgien og andre steder, er, at de lande, man anvender dem imod, nu er blevet opmærksom på, hvordan det foregår.

Det gælder også Brasilien, hvor man har forsøgt at bruge undersøgelser af korrupsion i det statslige brasilianske olieselskab Petrobas til at igangsætte en kampagne for at få afsat præsident Dilma Rousseff, der netop blev genvalgt for et par måneder siden. Hun er netop blevet renset for anklager om at have været involveret, men ikke desto mindre vil man fra vestlig side forsøge at bruge sagen til at skaffe sig af med hende, eller i det mindste svække hende.

I England er det ikke mere end to uger siden at Malcolm Rifkind, der tidligere var både britisk forsvars- og udenrigsminister, blev tvunget til at træde tilbage som formand for det britiske parlaments efterretnings- og sikkerhedsudvalg. Rifkind var i stigende grad bekymret over den vestlige konfrontationspolitik over for Rusland og var en af få røster, der efterlyste et skifte i politikken. I stedet kom der et skifte i hans personlige situation, da han blev narret i en fælde af britiske journalister, der udgav sig for at være kinesiske forretningsfolk. De ville gerne betale

Rifkind for, at han skulle hjælpe dem i kontakt med britiske ambassadører, og det ville Rifkind gerne. Belønningen var dog i stedet store forsideartikler med Rifkinds tilbagetræden som konsekvens.

Med i sådanne iscenesatte begivenheder, f.eks. mord og blodige skjorter, som man kan hænge om halsen på sine modstandere, forme offentlighedens billeder af, hvad der foregår, og efterfølgende bruge til at skabe et politisk skifte, bør også regnes de blodige begivenheder på Maidanpladsen i Kiev.

Viceformanden for det ukrainske parlamant, Andriy Parubiy, der netop har været på en uges besøg til Washington for at propagandere for, at USA skal sende våben til Ukraine og lægge nye intriger sammen med Victoria Nuland, og alle steder blev modtaget som en værdig repræsentant for en tæt allieret til USA i kampen imod Rusland, var sidste år leder for en lignende begivenhed, der var afgørende for statskuppet i Ukraine.

I sin rolle som "Kommandanten", der ledte selvforsvarsstyrkerne på Maidan-pladsen, var han samtidig arkitekten bag den famøse massakre på pladsen, hvor såvel aktivister, der demonstrerede imod regeringen, som politifolk fra specialstyrkerne blev skudt. Senere undersøgelser viste, at kuglerne, man fandt i ofrene, var ens, og at de var blevet affyret fra højtbeliggende bygninger, der var under kontrol af Parubiys væbnede styrker. Der har tilmed været interviews af enkeltpersoner, der fortalte, at de havde fået ordre til at skyde fra bygninger. Det var med disse mange blodige skjorter, at man retfærdiggjorde det efterfølgende statskup i Ukraine, hvor man afsatte den folkevalgte præsident.

Hvem er denne Andriy Parubiy, der nu er vestens bedste ven? Han grundlagde i 1991 det Social-nationale Parti i Ukraine (der senere blev omdøbt til Svoboda). Navnet spiller direkte på det tyske forbillede Nationalsocialismen, for blandt disse ukrainere, så var Hitler ikke en fjende, men derimod ukrainernes ven, der hjalp dem i kampen imod russerne. Deres

store forbillede Stepan Bandera, og hans bevægelse OUN var energisk medkæmper for SS under krigen, organiserede frivillige til at kæmpe på den tyske side imod russerne og stod i spidsen for en række massakrer på jøder og polakker i Ukraine.

I tiden 1998-2004 var Parubiy leder af den paramilitære organisation Ukrainisk Patriot, som han så officielt droppede for at være en af lederne for den "fredelige" Orange Revolution i 2004. Han forsøgte på et tidspunkt at få EU til at ophøre med sin modstand imod en forherligelse af nazisten og morderen Bandera. Parubiy mente, at EU, i stedet for at betragte Bandera som nazist, i stedet skulle se ham som en stolt anti-kommunist og en anti-russisk, ukrainsk og europæisk frihedshelt.

Fra december 2013-februar 2014 var han så "Kommandanten", der organiserede de paramilitære enheder i selvforsvarsstyrkerne på Maidan-pladsen, og efter at have iscenesat myrderierne på pladsen, som man brugte til gennemførelsen af det efterfølgende statskup, blev han leder af Ukraines Nationale Sikkerhedsråd. Han har senere forladt den post, men spiller en nøglerolle i rekrutteringen og organiseringen af den nye Nationalgarde og andre grupperinger, hvor man samler frivillige til den militære kamp imod rebellerne i Østukraine og andetsteds.

Den ukrainske hær har ikke været særlig entusiastisk i kampen imod sine ukrainske brødre i Østukraine, så Parubiy har været en af arkitekterne til at samle frivillige fra hele verden, der ingen hævninger har, når det drejer sig om at kæmpe imod befolkningen i Østukraine, fordi de blot ser russere, der skal fordrives eller slås ihjel. Nu er han som sagt også parlamentsmedlem og viceformand for det ukrainske parlament.

Parubiy fik den store tur i Washington af Victoria Nuland, hvor han på utallige møder skulle overbevise amerikanske folkevalgte om, at USA skal bistå Ukraine med alle midler,

deriblandt amerikanske våben, i Ukraines kamp imod Rusland.

Men hvad så med Minsk-aftalen? Blev der ikke netop indgået en våbenhvile, der skridt for skridt skal få til en varig fred i Ukraine? Der var til at begynde med problemer med våbenhvilen, fordi det var uklart, hvilken status DeBaltseve skulle have, men efter at rebellerne vandt det slag, så er våbenhvilen faldet på plads, og rebellerne har netop annonceret, at de nu har trukket alle deres tunge våben tilbage inden for den tidsfrist, der blev angivet i aftalen. Det ser ud til, at fredsaftalen virker. Hvorfor forbereder man så nu at eskalere krigen?

De, der udvirkede denne fredsaftale – Tyskland, Frankrig, Rusland og Ukraines præsident under tysk og fransk pres – gjorde det netop, fordi de så faren for, at USA ville begynde at levere våben direkte til Ukraine, og dermed risikere en direkte konfrontation mellem USA og Rusland i Ukraine, men de interessenter, der ikke deltog i forhandlingerne, ukrainske nationalister, Storbritannien og USA, er fortsat opsat på, at krigen skal fortsætte, og at man skal bruge Ukraine som en rambuk imod Rusland. De ønsker at sabotere Minsk-aftalen og med amerikansk og vestlig hjælp at fordrive eller dræbe alle dissidenter i Østukraine og andre steder, for derefter at erobre Krim-halvøen tilbage fra Rusland.

Samtidig med at der er dette pres for at komme videre til næste fase i Ukrainekrigen, så er Israels statsminister Benjamin Netanyahu nu på besøg i Washington med samme krigsdagsorden.

Netanyahu holdt netop en meget kontroversiel tale til den samlede Kongres i Repræsentanternes Hus i USA, på trods af, at præsident Obama og hans rådgivere havde bedt ham om ikke at gøre det. Ved hjælp af formanden for Repræsentanternes Hus, republikaneren John Boehner, kunne han alligevel holde talen, på trods af protesterne fra Udenrigsministeriet og Det Hvide Hus, og det havde to formål: For det første at sabotere og

forhindre en aftale med Iran om Irans atomprogram, som ville betyde, at Iran kunne forlade skammekrogen og sanktioner imod landet kunne ophæves, imod udenlandsk kontrol med, at den fredelige brug af kernekraft i landet ikke vil føre til bygningen af atomvåben.

Disse P5+1-forhandlinger har stået på i lang tid, og man er grundlæggende set enige, men der er en stor mobilisering blandt republikanske beslutningstagere imod det, og Netanyahu leverede så sit bidrag gennem en forudsigelig og propagandistisk tale, hvor han hævdede, at Iran om kort tid ville få atomvåben og forsøge at udrydde Israel med dem, hvis man lavede en aftale med dem. En vurdering, som åbent modsiges af både tidligere og nuværende ledende medlemmer af den israelske efterretningstjeneste. Briterne og Netanyahu ønsker ikke blot at forhindre en aftale, men at få verden samlet i kamp mod Iran, gerne gennem en direkte krig mellem sunni- og shia-muslimerne.

Officielt er Vesten i krig med ISIS og Islamisk Stat, men de, der gør den største indsats, er Iran og Syrien. Samtidig lader Vesten vore gode venner i Saudi-Arabien og Qatar finansiere ISIS, Islamisk Stat og ekstremistiske fundamentalister verden rundt, der ønsker at smadre civilisationen, hvad enten det er historiske monumenter i Afghanistan, Libyen eller Syrien, eller det er med terroranslag i Paris eller København. Der går samtidig rygter om, at der er lavet en underhåndsaftale mellem Saudi-Arabien og Israel om, at israelske fly kan få lov til at overflyve Saudi-Arabien, hvis de ønsker at bombe mål i Iran.

Netanyahus tale havde til formål at forhindre, at Iran kom ud af skammekrogen og muliggørelsen af en samarbejds- og fredsproces i Mellemøsten, hvor Iran ville være en vigtig del af et samarbejde om at bekæmpe ISIS og Islamisk Stat. Samtidig var talen en del af Netanyahus valgkamp frem imod det israelske parlamentsvalg den 17. marts. Netanyahu forsøger at sælge historien om, at han er den store leder, der kan forsvare Israel mod truslen fra Iran, men det er uklart, om

den israelske befolkning køber den fortælling. Der er delte meninger om, hvorvidt Netanyahu's besøg har styrket eller svækket hans chancer for at generobre magten. Der er mange, der siger, at Netanyahu har risikeret forholdet til USA, landets vigtigste allierede, og at det viser, at manden må afsættes hurtigst muligt.

Det er uklart, hvad der vil komme ud af disse begivenheder, men det, der allerede er kommet ud af dem, er et øget spændingsniveau i Rusland og Kina, hvor man konkluderer, at faren for krig – og faren for en kommende atomkrig – er kraftigt stigende. Den 1. marts kom generalmajor Andrej Burbin, der er leder af den centrale del af De Strategiske Missilstyrker i Rusland, dvs. de folk, der skal sørge for, at de russiske atomvåben er klar til at bringe deres dødelige last verden rundt i tilfælde af et angreb på Rusland, med en meget klar udmelding, der fik stor dækning i de russiske medier. Både i militære tidsskrifter, regeringsorganer, men også de russiske medier, som Sputnik News og Russia Today, der har den største spredning både inden for og uden for Rusland.

Burbin fortalte, at Rusland er bekymret over den voksende vestlige trussel, f.eks. Prompt Global Strike (Umiddelbar Globalt Angreb), hvor fantaster i Vesten tror, at man kan lave et lammende angreb på Rusland, der ville forhindre Rusland i at være i stand til at slå tilbage. Derfor har Rusland reorganiseret sine atomstyrker, så man altid vil være i stand til at modstå et angreb og svare tilbage. Man har arbejdet på at forny og forbedre de russiske atomvåben, og i 2020 vil 98 % af de russiske missiler være helt nye. Burbin fremhævede, at Rusland er en troværdig atommagt, og at man altid vil være i stand til at udradere dem, der måtte angribe Rusland.

Hvad er så Prompt Global Strike? Det blev fremlagt i forbindelse med USA Posture Review i 2002, der markerede et skifte i USA's strategiske tankegang. Siden har man arbejdet med muligheden for, at USA ville være i stand til at lamme sine modstandere med et konventionelt/taktisk atomvåben-

angreb, der ville sætte fjenden ude af stand til at slå tilbage. Man vil altså sige farvel til MAD-doktrinen, doktrinen om Gensidig Garanteret Ødelæggelse, og går ud fra, at omfattende, men stadig begrænsede krige, mellem atommagterne kan finde sted. Dette vil muliggøre, at USA kan tvinge de andre atommagter til at underkaste sig amerikansk overhøjhed.

Man er som en del af denne proces begyndt at fjerne den klare adskillelse mellem konventionelle våben og atomvåben. Tidligere var der en forståelse af, at atomvåben var på en hylde for sig selv og ikke kunne komme i spil, med mindre man selv blev udsat for et angreb med atomvåben. Det har ændret sig. USA har moderniseret de taktiske atomvåben, man har i Vesteuropa og Tyrkiet, så de i realiteten er blevet forandret fra taktiske atomvåben, der skal bruges lokalt, til at blive mellemdistance-atomvåben, der f.eks. kunne affyres mod Rusland imod de russiske atomstyrker.

Samtidig har man udviklet en ny generation af atombomber, B61-12 atombomber, der er mere præcise og har længere rækkevidde. Det er nu meningen, at de atomvåben, man har i Belgien, Tyskland, Holland, Italien og Tyrkiet, skal erstattes med disse, noget, som visse eksperter allerede har kaldt et brud med Traktaten om ikke-spredning af atomvåben. Samtidig har USA set stort på ønsket fra de lande, deriblandt Tyskland, der ønsker, at atomvåbnene fjernes fra deres territorium.

På lignende vis har USA skiftet sin doktrin over for Kina til den såkaldte Air Sea Battle (Kamp i luften og til havs), hvor man forsøger at være i stand til at rette et lammende konventionelt angreb på Kinas styrker, så deres atomvåben aldrig kommer i spil. Det er også i lyset af dette, at man skal se den store modvilje imod den amerikanske opbygning af et ABM-system (anti-ballistisk-missilsystem) i Europa, og USA's pres på Sydkorea for at få lov til at opsætte et ABM-system der.

Der er netop nu en ledende, politisk gruppering i Vesten, der tilsyneladende styrer Barack Obama, som mener, at de kan vinde den store krig. De mener, at MAD-doktrinen er fortid, og at man nu har så smarte våben, at man kan neutralisere det modangreb, der vil komme i tilfælde af et angreb på Rusland eller Kina. Derfor tror de, at man kan vinde en krig, og hvis man tror det, så er det jo næsten en forbrydelse ikke at forsøge.

En anden version af samme galskab er, at man tror, at man kan have en krig imod Rusland på det eurasiske kontinent, uden at Storbritannien eller USA vil blive direkte ramt. Så kan de europæiske og asiatiske lande ødelægge hinanden (som Rusland, Tyskland og Frankrig gjorde det i første verdenskrig), mens Storbritannien og USA kan have det godt og regere verden. En idé Lyndon LaRouche har advaret imod som en fantasi, der aldrig vil kunne lade sig gøre. Kommer krigen, så vil den sprede sig til alle dele af verden og gøre brug af alle typer våben. Det er en tankegang, der vil føre til atomkrig.

Grunden til, at krigstruslen er blevet så akut, skal findes i det igangværende sammenbrud af det vestlige finanssystem. Finanssystemet kan ikke overleve i sin nuværende form, og der er derfor en berettiget diskussion rundt omkring i verden, om det ikke ville være en god idé at erstatte det bankerotte system med noget, der er langt bedre.

Vi har Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika, der er gået sammen i BRIKS og direkte fremlagt et alternativ i form af BRIKS' Ny Udviklingsbank og etableringen af CRA, en fond til at imødegå spekulation imod landenes valutaer, og en lang række tiltag, der skal finansiere projekter, som kan sikre en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden og muligheden for udvikling og forbedrede levevilkår for alle lande og alle dele af befolkningen.

Kina er netop nu den største udenlandske investor i Sydamerika, og investerede flere penge i

infrastrukturprojekter der, end resten af omverdenen tilsammen. De er i gang med det samme i Asien, og det er formålet med etableringen af AIIB, Den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank. I Afrika er Kina allerede i gang med mange projekter, men mange, mange flere er på tegnebrættet.

Der er stor interesse fra europæiske firmaer for at være med i denne udvikling og alle de forskellige projekter. Samtidig er der jo også et utal af infrastrukturprojekter i Europa, der bare venter på at blive sat i gang, men hvor der ikke har været den nødvendige finansiering. Det er derfor indlysende, at vi burde samarbejde med BRIKS.

Men på samme måde, som man har fravalgt at samarbejde med Rusland og Kina om at løse de strategiske udfordringer vi har, deeskalere krisen i Ukraine og finde en løsning, der kan holde på lang sigt, løse problemerne i Mellemøsten, så det ikke kan være en fortsat kilde til krig og destabiliseringer, så ser man ikke BRIKS som en mulig samarbejdspartner, men som en trussel imod den vestlige magtposition i verden, der skal smadres hurtigst muligt.

Det samme ser vi på den økonomiske front, hvor man betragter BRIKS som en trussel. USA forsøger at etablere frihandelsaftaler, hvor man vil holde Kina ude.

På lignende vis har man i EU insisteret på at holde fast i en økonomisk politik, som helt tydeligt ikke fungerer. Behandlingen af Grækenland er det tydeligste eksempel på det. Man har insisteret på, at Grækenland for at vedblive en del af eurosamarbejdet skulle fortsætte med at underkaste sig såkaldte reformer og nedskæringsprogrammer, der i stedet for at hjælpe Grækenland har ført til, at pensionerne, lønningerne og levestandarden er faldet dramatisk, mens arbejdsløsheden er eksploderet. Samtidig er den græske statsgæld vokset til nye højder og er blevet langt mere ubetalelig.

Den græske befolkning har så valgt en ny regering bestående af Syriza og Uafhængige Grækere, som har fået mandat til at skifte politikken grundlæggende. Ikke flere underskrifter på utopiske aftaler og at lade som om, at det går fremad, mens det i virkeligheden bare bliver værre og værre. Der skal iværksættes programmer, der faktisk kan forandre tingene til det bedre. I stedet for nedskæringer skal der bruges penge på sociale programmer for den fattige del af befolkningen, og der skal investeres fra det offentliges side for at sætte gang i økonomien. Langt hen ad vejen skal man gøre det modsatte af det, man har gjort under ordre fra Bruxelles, bortset fra, at man kan øge skatteindtægterne ved at sætte stop for, at den rige del af befolkningen snyder for at betale deres del af skatterne.

EU har stået stejlt på, at den nye regering ikke har lov til at forandre politikken. Kun en forsættelse af den tidligere politik accepteres, selv om den helt klart ikke har fungeret. Der er så blevet indgået en midlertidig våbenhvile mellem Grækenland og EU, hvor Grækenland accepterer at fortsat modtage penge de næste 4 måneder, men ikke vil fortsætte nedskæringerne. Til gengæld lader Grækenland være med at erklære, at de ikke vil betale gælden tilbage, så man kan opretholde illusionen om, at gælden stadig har værdi. Men denne våbenhvile vil sandsynligvis ikke holde 4 måneder, og så er man tilbage til det opgør, der næsten kun kan ende med, at euroen sprænges.

Kostas Lavitsas, der er et nyvalgt medlem af Syriza, men også gennem mange år har været økonom ved Londonskolens Universitet for Orientaliske og Afrikanske Studier, havde den 2. marts en artikel i den britiske avis *The Guardian*, hvor han skriver, at den nye græske regering har haft fire ugers diskussioner, hvor man intet har opnået ud over at købe lidt tid.

Lyt selv til resten af orienteringen efter de første 40:00 minutter på
<http://schillerinstitut.dk/si/2015/03/politisk-orientering-den>

BYG VERDENSLANDBROEN FOR VERDENSFRED

Helga Zepp-LaRouche var taler ved et seminar for diplomater, der blev afholdt i Det russiske Kulturcenter i København den 30. januar 2015, med titlen: »Økonomisk udvikling og samarbejde mellem nationer, eller økonomisk kollaps, krig og terror? Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«. Nyhedsorientering febr. 2015.

Download (PDF, Unknown)

EIR's spørgsmål til Irans viceudenrigsminister Majid Takht-Ravanchi i København om Silkevejen og finansiering af terrorisme

EIR's spørgsmål om Silkevejen kommer 25 min. 32 sec. inde i optagelsen; og finansiering af terrorisme 50 min. 35 sec.

video playlist (i 3 del):

Diplomatseminar i København om BRIKS/Verdenslandbroen en succes

København, 30. jan. 2015 – Helga Zepp-LaRouche var taler ved et seminar for diplomater, der blev afholdt i Det russiske Kulturcenter i København i dag, med titlen, »Økonomisk udvikling og samarbejde mellem nationer, eller økonomisk kollaps, krig og terror? Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«.

Efter fr. LaRouches kraftfulde tale, talte repræsentanter fra

tre af ambassaderne fra BRIKS-nationerne – Rusland, Kina og Sydafrika. Desuden stillede repræsentanten for Brasilien et spørgsmål under den efterfølgende diskussion.

Videoerne og lydfilerne af fr. LaRouches tale, og den tale, som hr. Machiel Renier van Niekerk, repræsentanten fra Sydafrikas ambassade i Danmark, holdt, kan høres på <http://schillerinstitut.dk/si/?p=4818>

I seminaret deltog repræsentanter fra 14 ambassader fra Europa, Asien, Afrika og Sydamerika, sammen med nogle danske erhvervsfolk og Schiller Instituttets aktivister.

Fr. LaRouche indledte sin tale med udviklingen i Grækenland, og hvordan landet kan blive et forbindelsesled mellem Europa og BRIKS. Hun talte om, hvor tæt vi er på en total nedsmeltning af finanssystemet, hvor tæt vi er på en atomkrig, og hvad forbindelsen mellem de to er. Hun understregede, at den fare, der repræsenteres af skiftet i USA's strategi for atomkrig, til en førsteangrebsdoktrin, sammen med afbrydelsen af kommunikationen mellem USA og Rusland, der rent faktisk var intakt under den cubanske missilkrise, betyder, at vi er tættere på atomkrig i dag, end nogen sinde før. Ja, der er et alternativ: Hvis vi får Europa og USA til at acceptere Xi Jinpings tilbud om at gå med i deres økonomiske alliance for udvikling.

Fr. LaRouche fremlagde det momentum, der er for BRIKS' økonomiske udvikling, og det perspektiv, der er skitseret i den nye EIR-rapport »Den Nye Silkevej er blevet til Verdenslandbroen«, som hendes mand Lyndon LaRouche og hun selv, så vel som Schiller Instituttet, har kæmpet for i årtier.

Hun appellerede til deltagerne om at sætte dette alternativ på verdensdagsordenen ved at cirkulere idéerne i vores nye rapport gennem at arrangere interviews, kommentarer, kontakte folk fra erhvervslivet, der ville få gavn af Verdenslandbroen, cirkulere vores resolution og generelt ved at arbejde sammen

med os i fremtiden.

Kontakt venligst EIR og Schiller Instituttet for at få rapporten »**Den Nye Silkeveje er blevet til Verdenslandbroen**« og brochuren »**Hvorfor USA og Europa må gå med i BRIKS – En ny, international orden for menneskeheden**« og andet materiale, og for deltagelse i fremtidige møder.

Schiller Instituttet: + 45 35 43 00 33, 51 21 72 06.

si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk

EIR: + 45 35 43 60 40

Læs også (hvis du ikke allerede har!):

 Helga Zepp-LaRouche: [Introduktion: Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen](#)

Helga Zepp-LaRouche in Copenhagen: public meeting January 31, 2015

N.B.: The above video ends 18 minutes into the discussion. The complete version of the discussion is found below.

The music can only be heard from the audio file.

Den russiske nyhedsbureau TASS interviewer Zepp-LaRouche i København om at undgå krig og BRIKS-processen

1. Introduction by Tom Gillesberg, chairman of The Schiller Institute in Denmark

2. Music:

Ach! zu kurz, double fugue by Mozart

Ave Verum by Mozart

The Hans Christian Andersen vocal quartet

Vender sig Lykken fra dig, (C. Hauch, Carl Nielsen)

Vittoria, mio core!

Feride Istogu Gillesberg, sopran

Michelle Rasmussen, piano

3. Helga Zepp-LaRouche, international president of The Schiller Institute

How has the election in Greece changed the world

The international financial collapse

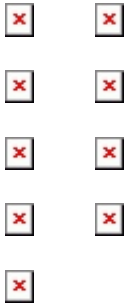
The danger of nuclear war

The New Silk Road Becomes The World Land Bridge

4. Discussion

Dias fra mødet:

Copenhagen diplomatic seminar with Helga Zepp LaRouche: The New Silk Road Becomes the World Land Bridge

We discovered that Mr. Van Niekerk's speech was cut off before its completion in the first video. The full version is in the second video.

See below for the texts of the speeches by a diplomat from the Embassy of China, and Mr. Van Niekerk from the Embassy of South Africa, and the slides Mrs. LaRouche used in her presentation.